

НЕОБИКНОВЕНО СЕМЕЙСТВО

КЪДЕ ПОЛУЧАВАМЕ ИДЕНТИЧНОС
СИГУРНОСТ И НАДЕЖДА

ИЗДАТЕЛСТВО

НОВ ЖИВОТ

София, ул. Солунска 10
тел. 980 47 01, 47 04 57

НЕОБИКНОВЕНО СЕМЕЙСТВО

*КЪДЕ ПОЛУЧАВАМЕ ИДЕНТИЧНОСТ,
СИГУРНОСТ И НАДЕЖДА*

ИЗДАТЕЛСТВО

НОВ ЖИВОТ

София, ул. Солунска 10
тел. 980 47 01, 47 04 57

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕЖИВЕЙ ДУХОВНОТО РАЗВИТИЕ НА БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО	3
ЦЪРКВАТА НА ХРИСТОС	4
БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО СЕ МОЛИ ЗАЕДНО	10
БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО ОБЩУВА	15
БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО ИЗУЧАВА БИБЛИЯТА ЗАЕДНО	20
БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО ЗАЕДНО НА БОГОСЛУЖЕНИЕ	26
БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО СЛУЖИ ЗАЕДНО	33
ЧЛЕНОВЕТЕ НА БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО СЕ ОБИЧАТ	38
СВЪРЗВАНЕТО НА БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО	44

ПРЕЖИВЕЙ ДУХОВНОТО РАЗВИТИЕ НА БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО

В ежедневиия разговор често се говори за семейството. Основният смисъл на тази дума се изразява в споделяне на преживяванията от ежедневието с хора, живеещи под един покрив. Обикновено се смята, че семейството се състои от баща, майка и техните деца. Но съществуват също и „големи семейства“, включващи дядовци, баби, лели, чичовци, вуйчовци и т.н. Идеално е, когато в семейството човек открива своята идентичност и получава самочувствие. От семейните отношения разбираме значението на любовта, сплотяването, прощението, взаимозависимостта, доверието и уважението.

Животът се състои от отношения между хората. Затова не е чудно, че в духовния живот също се говори за семейство, за Божието семейство. Къде се намира това семейство? Какво е ежедневието в него? Кой са членовете му? Как се отнасят те един към друг и към намиращите се извън него? Какво става, когато хората в това семейство „пораснат“? Кой е глава на семейството? Как се вземат решения в него?

Статиите съдържат цяло богатство от стимули за хора от всяка възраст и независимо от това, къде живеят. Когато размишляваме върху вестите, записани тук, ще осъзнаем, че пред нас се поставя предизвикателство. В същото време ще бъдем богато благословени. Знанията ни ще се задълбочат. Ще открием нови измерения на нашата идентичност и много привилегии. И в края като апостол Павел ще преклоним „... коленете си пред Отца на нашия Господ Исус Христос, от Когото носи името си всеки род [семейство] на небесата и на земята...“ (Ефес. 3:14).

Надяваме се и се молим, че ще разберете разглеждания в настоящите статии въпрос не само в интелектуално отношение, а много повече. Дано се окаже обогатяващо и изпълнено с радост преживяването от това да си част от Божието семейство и да откриеш, че напълно непознати хора всъщност са твои братя и сестри.

ЦЪРКВАТА НА ХРИСТОС

ОБЕКТ НА ОСОБЕНОТО МУ ВНИМАНИЕ

Свидетелствам пред моите братя и сестри, че Христовата църква, колкото и слаба и несъвършена да изглежда, е единственият обект на земята, върху който Исус насочва върховното Си внимание. Той отправя покана към всички хора да дойдат при Него, за да се спасят. Заповядва на ангелите Си да окажат Божествена помощ на всяка душа, която идва при Него с покаяние и смирение. Сам Исус идва чрез Светия Си Дух в църквата...

Нека служителите и всички членове на църквата сърдечно откликнат на великата Божия любов и доброта към нас като народ и като отделни личности: „Нека Израил се надява на Господа отсега и довека“. „Който престоювате в дома Господен, в дворовете на дома на нашия Бог. Хвалете Господа, защото е благ Господ. Пейте хваления на името Му, защото това е угодно. Защото Господ избра Якова за Себе Си и Израил за Свое собствено притежание. Защото аз познах, че Господ е велик и че нашият Господ е над всички богове.“

Помислете върху това, мои братя и сестри. Господ има народ, избран народ, църква, която да бъде Негово притежание, Негова крепост; която поддържа в поразения от греха бунтовен свят. Той възнамерява в нея да не се признава никакъв авторитет освен Неговия, да не се признават други закони освен Божиите...

Ясни, очевидни различия

Днес църквата трябва да се облече с красивата си одежда – „Христос – наша правда“. Съществуват ясни и очевидни различия, които трябва да се възстановят и да бъдат показани на света, за да се издигнат Божиите заповеди и вярата Исусова. Необходимо е красотата на светостта да се изяви в естествения си

блясък, контрастиращ с извратеността и тъмнината на неверните – отхвърлилите Божия закон. Така признаваме Бога и закона Му – основа на Божието управление на небето и на земното Му владение. Божията

Дарът на Светия Дух – богат, цялостен и изобилен – трябва да ограда църквата с огнена стена, която няма да бъде победена от ага.

власт трябва да се представя ясно и просто пред света. Не трябва да се признават никакви закони, които противоречат на законите на Йехова. Ако в противопоставянето си на Божиите планове светът повлияе нашите решения и действия, Божието намерение се осуетява. Колкото и благовиден да е претекстът, ако църквата се поклати, в небесните книги се записва, че тя е изменила на святите си задачи и е извършила предателство спрямо Христовото царство.

Църквата трябва твърдо и решително да поддържа принципите си пред цялата вселена и пред земните царства. Непоклебимата вяроност, проявена в послушанието, почитта и светостта към Божия закон, ще привлече вниманието и ще предизвика възхищение дори сред светските хора. Тогава в резултат на добрите ни дела мнозина ще прославят нашия небесен Отец. Верните и праведните притежават цялomoщията на Небето, а не на земните владетели. Всички ще знаят кои са избраните и верни Христови ученици. Ще ги познаят и когато ги видят с корони – прославени, почитащи Бога и почетени от Него, получили „вечната тежина на слава“...

Господ ще даде на църквата Си способности и благословения, чрез които тя да представя пред света всемогъществото Му и същевременно да бъде съвършена в Него – постоянно напомняща за друг, вечен свят и за закони, по-висши от земните. Църквата Му трябва да бъде храм, построен по Божествено подобие. Небесният Архитект е донесъл златния аршин, за да направи така, че всеки камък да бъде изсечен и одялан според Божия план; да бъде полиран и да блести като небесен символ, излъчващ във всички посоки ярките, чисти лъчи на Слънцето на правдата. Църквата ще се храни с небесна манна и ще бъде пазена под ръководството на Господнята благодат. Облечена във всеоръжието

на светлината и правдата, тя навлиза в последния конфликт. Шлаквата, безполезният материал, ще изгори, а резултатът от влиянието на истината ще свидетелства пред света за нейната осветяваща и облагородяваща сила...

Божествени експерименти

Господ Исус Христос експериментира с човешките сърца, като проявява милост и изобилна благодат. Той постига толкова удивителни преобразявания, че Сатана с цялото си самохвалство, с всичките си зли съюзници, обединени срещу Бога и законите на управлението Му, гледа на тях като на непревземаема крепост въпреки лукавствата и измамите. За него те са непонятна тайна. Небесни ангели, серафими и херувими – силите, упълномощени да сътрудничат на хората – гледат с удивление и радост как падналите човешки същества, някога чеда на гнева, в резултат на Христовото обучение развиват подобни на Него характеристики и стават Божии синове, обект на внимание и радост за Небето.

Христос е дал достатъчно средства на църквата Си, за да получи голям урожай от слава от изкупените Си. Църквата, надарена с Христовата правда, е хранилище, в което се съхраняват и показват изцяло богатствата на Неговата милост, любов и благодат. Исусовите думи в застъпническата молитва, че Отец ни обича толкова много, колкото обича и единородния Си Син и че ние ще бъдем там, където е Той, завинаги едно с Христос и с Отец, е чудо за небесните жители и източник на голяма радост.

Дарът на Светия Дух – богат, цялостен и изобилен – трябва да оглади църквата с огнена стена, която няма да бъде победена от силите на ада. Христос гледа на децата Си в тяхната неопетнена чистота и безукорно съвършенство като на наградата за всичките Си страдания, унижения и любов и като допълнение на славата Му – слава на Божия Син, великия Център, от Който се излъчва всяко величие. „Блажени тия, които са призвани на сватбената вечеря на Агнето.“

Църквата е Божия собственост

Църквата е Божия собственост. Тя е непрекъснато в сърцето Му. Господ никога не забравя, че е в света и е подложена на сатанинските изкушения. Христос не забравя дните на унижението Си. След като го преживя, Исус не изгуби нищо от човешкото Си естество. Той все още изпитва същата нежна, състрадателна любов и винаги се трогва от човешкото страдание. Помни, че бе човек на скърби и навикнал на печал. Не забравя народа Си, опитващ се да издигне потъпкания Му закон. Знае, че светът го мрази, както мразеше и Него. Макар че Исус Христос е на небето, все още има жива връзка между вярващия и сърцето Му, изпитващо безпределна любов. Той е привързал към сърцето Си най-смирените и слаби хора с връзките на съчувствието. Никога не забравя, че е наш Представител, че носи естеството ни.

Исус вижда истинската Си църква на земята, чийто най-голям стремеж е да Му сътрудничи във великото дело за спасяване на хората. Чува молитвите ни, изказани с покаяние и сила. Величието Му не може да устои на вика за спасение, отправен от изпитваните и изкушавани членове на Христовото тяло. „И тъй, като имаме велик Първосвещеник, Исус, Божия Син, Който е преминал до най-високите небеса, нека държим това, което сме изповядали. Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен, както нас, но пак без грях. Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага благовременно.“

Исус „всякога живее, за да ходатайства“ за нас. Има ли благословения, които истинският вярващ да не може да приеме чрез нашия Изкупител? Църквата, навлизаща в страшния конфликт, ще бъде за Бога най-скъпото нещо на земята. Съюзът на нечестивите ще бъде дарен със сила отдолу и Сатана ще обвини по всякакъв възможен начин избраните, които не може да измами и заблуди със своите уловки и лъжи. Но нека бъде издигнат „Княз и Спасител, да даде покаяние на Израила и прощение на грехо-

вете“. Нима Христос, нашият Представител и Ръководител, ще затвори сърцето Си или ще отдръпне ръката Си, или ще пренебрегне обещанията Си? Не! Никога, никога!

Уеднаквяващ се с църквата Си

Бог има църква, избран народ! Ако можеха всички да видят ясно като мен до каква степен Христос се уеднаквява с народа Си, не би се появила вест като тази, обявяваща църквата за Вавилон. Бог има хора, които са Негови сътрудници. Те вече са тръгнали напред, ръководени от мисълта за славата Му. Чуйте молитвата на нашия небесен Представител: „Желая гдето съм Аз, да бъдат с Мене и тия, които Си Ми дал; за да гледат Моята слава“. О, колко много Господ желаше да вземе църквата със Себе Си! Вярващите споделяха страданията и униженията Му и най-голямата радост за Него е да бъдат при Него, за да участват в славата Му.

Христос изразява желанието Си да вземе църквата при Себе Си. „Отче, желая гдето съм Аз, да бъдат с Мене и тия, които Си Ми дал.“ Да бъде заедно с тях това означава да изпълни заветното Си обещание и споразумение с Отец. С почит представя пред престола на благодатта завършеното Си изкупително дело за Своя народ. Дъгата на обещанието е сведена над нашия Заместник и Застъпник, когато Той изказва молитвата Си на любов: „Желая гдето съм Аз, да бъдат с Мене и тия, които Си Ми дал, за да гледат Моята слава“. Ще видим Царя в красотата Му и църквата ще бъде прославена [...].

Воюващата църква сега не е триумфираща. Но Бог обича църквата Си и чрез пророка описва как се противопоставя на Сатана, който облича Божиите чеда в най-черните и омърсени дрехи и апелира да получи възможността да ги унищожи. Божият ангел ги защитава от атаките на неприятеля. Пророкът казва:

„И Господ ми показва великия свещеник Исуса, стоящ пред ангела Господен; и Сатана стоеше отдясно Му, за да му се възпротиви. И Господ рече на Сатана: Господ да те смъмри, Сатано, да! да те смъмри Господ, Който избра Ерусалим. Не е ли този една главня, изтръгната из огън?

А Исус бе в нацапани дрехи, като стоеше пред ангела. И ангелът, проговаряйки, рече на стоящите пред него, като думаше: Съблечете от него нацапаните дрехи. А нему рече: Ето, отнех от тебе беззаконието ти и ще те облека в богати одежди. Тогава рекох: Нека турят хубава митра на главата му. И тъй, туриха хубава митра на главата му и го облякоха с дрехи, докато ангелът Господен стоеше близо. И ангелът Господен заяви на Исуса, казвайки: Така казва Господ на Силите: Ако ходиш в пътищата Ми и ако пазиш наредбите Ми, тогава ти пак ще пазиш дома Ми и пак ще пазиш дворовете Ми и ще ти дам свободен достъп между стоящите тук.“

Учителю, които трябва да отбягваме

Когато се появят хора с претенции, че имат вест от Бога, но вместо да се борят срещу началствата, властите и управниците на тъмнината в този свят, образуват бойна редица и обръщат оръжията си срещу воюващата църква, не им обръщайте внимание. Поръчението им не е от Небето. Бог не им е възложил такава задача. Те биха унищожили това, което Бог желае да възстанови чрез вестта към Лаодикия. Господ наранява, за да възстанови, а не да погуби. На никого не е давал вест с цел църквата да се обезсърчи и отчае. Укорява, изобличава, наказва, но това се прави само за да може накрая да одобри.

Елена Г. Вайт

Въпроси за размисъл

1. Първата част на статията се отнася за опасността от светското влияние в църквата. Коментирайте важноста на това предупреждение за вашата църква и за църквата като цяло.
2. Как авторката отговаря на убедените, че църквата е Вавилон?
3. Избройте и помислете върху идеите в тази статия, които трябва да насърчат и обнадеждат всеки поотделно и църквата като цяло.

БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО СЕ МОЛИ ЗАЕДНО

КОГАТО СЕ ПРИБЛИЖАВАМЕ ОБЕДИНЕНИ ПРЕД БОЖИЯ ПРЕСТОЛ, ПОЛУЧАВАМЕ СИЛА

Какво се случва, когато едно семейство се моли? Каква е атмосферата на „семеиното богослужение“? Представете си малко семейство. Сутрин, преди децата да тръгнат за училище, всички се събират. Взимат Божието слово – тяхната единствена сигурност – и се молят през деня Бог да постави защитна стена около всеки един от тях. Родителите са убедени, че Господ ще изпълни словото Си и ще се погрижи за децата им.

Заслужава си

Попитайте семейство Мейси какво се случва, когато семейството им се моли и така всеки се поверява на грижите на Бога. Техният син е на 17 – млад, силен, атлетичен. Прибира се от джогинг през онази септемврийска сутрин. Сестра му Марта чува някакъв силен шум, когато Фред отваря вратата. Намира превитото му тяло до входната врата, вече напълно безчувствено.

Втурват се към болницата. Там лекарите започват усилена работа, за да поставят диагноза. Фред е получил сърдечен удар! А е само на 17 години! И този сърдечен удар е последван от други. По-късно го поставят на специална животоподдържаща система.

Каротидната артерия на Фред била запушена. Така достъпът на кръв до мозъка се ограничава. Той не може да диша, да говори, да вижда, дори да мисли. Докато лекарите се борят за живота му, семейството се моли. Скоро в малкия град Бериън Спрингс, щата Мичиган, където живеят, към тях се присъединяват и други вярващи. Когато новината за трагедията се разпространява, и други от по-далечни места започват също да се молят.

След две седмици лекарите идват при Дороти и Епифанио, родителите на Фред, и им казват: „Няма признак на мозъчна дейност. Страхуваме се, че ще трябва да изключим системата, защото Фред не може да се възстанови.“

За пръв път от три седмици той започна да диша сам!

Семейство Мейси отива в малката църква, за да помоли за последен път Бог да спаси детето им. Само родителите можели да влязат в стаята, когато трябвало да се махнат тръбите, поставени в трахеята и доставящи кислород до дробовете на Фред. Когато направили това, бащата на Фред не успял да се въздържи. Минал край лекарите, които в този момент били около леглото на детето му, втурнал се към сина си, сграбчил го за раменете и извикал: „Фреди, ще умреш ли? Господи, изяви силата Си!“ В този момент Фред отворил очи и за първи път от три седмици започнал сам да диша. Великият Лекар му помогнал!

Няколко дни преди това лекарите позволили на Дороти да постави около гърлото на Фред нещо като глинен тампон. Когато се протегнала да го махне, погледнала към сина си и го попитала: „Фред, искаш ли нещо?“

Той се усмихнал и ѝ казал: „Искам вода“.

Каква неопишуема радост! Какъв невероятен, удивителен отговор на молитва! Пред Фред все още стоял дълъг път в живота. Няколко години са изминали оттогава. Фред все още говори трудно, но може да ходи, макар да накуцва, и може да изпее песента „Чудна благодат“. Пее я с дълбоко чувство и напълно осъзнава смисъла ѝ:

*Чудна благодат! Съвсем спасен
окаян грешник като мен!
Загубих се – получих надежда.
Бях спял – сега аз виждам.*

Периодът на възстановяване също е чудо на Божията благодат. Сега Фред и семейството му споделят своето преживяване навсякъде и с всички, като благодарят на Бога за проявената доброта към тях.

Още от основаването си домът на семейство Мейси е бил молитвен дом. Понякога Марта се шегувала с установените „правила“, като сутрин преди закуска всеки трябвало да бъде обле-

чен и готов за богослужение. Но сега осъзнава силата на подобна практика, която някога е смятала за ритуал.

Може да се случи в по-широк мащаб

Какво се случва, когато Божието семейство на земята – Неговата църква – се моли заедно? Отговор намираме в Писанието. Божиите чедра идват при Него, защото знаят, че няма къде другаде да отидат. Но знаят също, че за Него няма нищо невъзможно. Не знаят какво означава думата „невъзможно“, защото са убедени, че няма нищо, което Бог да не желае или да не може да извърши, ако Го молят с вяра и живеят в хармония с Неговата воля.

Наистина ли когато се молим, се случва нещо? Попитайте Петър. Той бил в тъмница с белезници, привързани за ръцете на стражите. Ситуацията изглеждала безнадеждна, но неговото семейство, вярващите, се молело. В отговор на молитвите били изпратени ангели и скоро Петър бил освободен!

В своето Евангелие Матей е записал, че „небесното царство насила се взема и които се насилват, го грабват“ (Матей 11:12). Това не означава, че трябва да сме емоционално манипулирани от някаква сила. По-скоро означава, че ако се молим ревностно и сериозно, тази активност се възприема от Небето като насилване. С други думи, в Божието семейство молитвите един за друг могат да предизвикат „раздвижване“ в небето! Тогава какво би станало днес, ако започнем все по-често да се молим? Ще се създаде огромно „насилване“, а то ще предизвика огромно „раздвижване“ в небето.

Детските молитви стигат до Небето. Всъщност Исус казва, че всеки човек има нужда от такова детско доверие в Божиата сила. Какво ще се случи в живота ни, в семейството ни и в църквата, ако всеки има такова доверие в Бога! Нашата песен и хвалебствие трябва да бъдат:

*Исусовата милост е голяма!
Сянка от промяна в нея няма!
Исусе, любовта Ти не отпада -
за нас Ти Своя скъп живот отдаде!*

*А чудната Ти вяност ден след ден
все нова благодат разкрива в мен.
Пред чудната Ти вяност, мили Боже,
всяка своя нужда ще положи!*

Просто доверие

Молитвите на Божиите чедра се чуват в Небето. Те са радост за Божието сърце. Осемгодишната Сара се изразява така: „Мили Боже, аз Те обичам. Искам да знаеш предварително, че желая да бъда с Теб на небето. Винаги ще те обичам. Сара.“ А деветгодишният Алексис казва: „Мили Боже, какво правиш със семейства, които нямат много вяра? В жилището до нас има такова семейство. Не искам да им създавам неприятности. Не искам дори да Ти кажа кои са. Ще се видим в църквата!“

Може би се усмихваме, когато слушаме молитвите на децата ни, но също сме и дълбоко трогнати от тяхната простота, доверие, прямота и искреност. В молитвата си децата влагат такива чувства, придаващи дълбока интимност между тях и Бога, която удивлява възрастните. Децата притежават интуитивно съзнание за Бога, за Неговата реалност и бързо Му откликват с доверие, благоговение и любов. Мислили ли сте си някога какво ще направи Бог, ако вие и други хора от Неговото семейство се обедините около Словото Му, за да се молите и за да получите едно по-дълбоко съзнание за Него?

Запитвали ли сте се какво би се случило с вас, със семейството ви или с църквата, ако вие и семейството ви имате по-дълбоко съзнание за Божието присъствие и за Неговата доброта, ако имате по-голяма увереност за това, което Той би могъл и желае да извърши за вас?

Способностите, които сега притежавате или които някога ще имате, няма да ви донесат успех. Ще го получите по-скоро това, което Господ може да извърши за вас. Трябва да имаме по-малко доверие в способностите на хората и по-голямо доверие в това, което Бог може да извърши за всеки вярващ... Бог копнее да очаквате Той да извърши велики неща за вас.

Господ е обещал да извърши чудни неща, ако народът Му се обедини във вяра, в подкрепа и в хармонична молитва. Много пъти ап. Павел умолявал вярващите християни да се молят за

него. Наричал ги „дечица“ и „светии“, макар често пъти да бил загрижен за тях и да знаел, че трябва още много да растат.

Какво би се случило, ако обявим мораториум за всякакво критикуване както в собствените си семейства, така и в общото църковно семейство? Какво би се случило, ако решим сериозно да се обединим в молитва – да гледаме на другите като на „светии“, да изискваме Божиите обещания за нас и за другите и да се молим за пасторите и църковното ръководство? Времето е кратко. Днес повече от всякога са необходими обединените молитви на Божия народ.

Ако си млад, Бог очаква да чуе твоите усърдни молитви, изказани с доверие. Ако си възрастен, Бог очаква от теб да чуе молитва за подкрепа и любов. Ако си в залеза на своя живот, молитвата ти може да има по-голяма сила, защото ще имаш повече свободно време сега от когато и да било преди.

Никога не е ставало духовно съживление, без то да бъде предшествано от обединените и ревностни молитви на Божия народ. Когато вярващите се обединят, за да се молят един за друг, за пасторите, за църковните ръководители, за духовно възраждане и за нова полезност, Бог обещава да ни подготви за близкото идване на Исус. Той ще привлече към Себе Си и много хора, които ще вървят с нас, ще ни благодарят за посредническите молитви.

Рути Джекобсън

Въпроси за размисъл

1. Можете ли да споделите нещо за чудната намеса на Божието провидение в живота ви или в живота на вашето семейство в отговор на молитва?

2. Как провеждате семейното богослужение във вашия дом? Доставя ли ви удоволствие? Ако не, какво бихте могли да направите, за да се подобри положението?

3. Какви съвети можете да откриете в тази статия, чрез които да се осъществи така необходимото за църквата духовно пробуждане?

БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО ОБЩУВА

ТОВА НИ НАСЪРЧАВА

Било 117 г. сл. Хр. Църквата в Ефес е вече на 72 години. Мнозина в нея са второ и трето поколение вярващи. Блясъкът от първоначалната светлина на Христовото евангелие е леко затъмнен и Павловото евангелизиране е в застой. Постоянно вливаният се в църквата поток от нови вярващи се е превърнал в малко ручейче.

Един възрастен патриарх живее при ефеските вярващи. Той бил почти 60-годишен, когато дошъл при тях за първи път. Сега са изминали повече от 40 години. Твърде немошен е, за да проповядва, но въпреки това за християнския свят той е най-великият авторитет на земята, последният жив човек от общувалите с Исус, Негов ученик. Всеки път, когато вярващите се събират, при тях е той – изнасяли го на носилка.

Мълчание в знак на уважение настъпва сред събралата се църква, докато той издига ръка, за да ги увери: „Дечица – започва той, – обичайте се един-друг“.

Изведнъж ентузиазирани младеж нарушава тишината, излиза напред и запитва стария човек: „Старейшино, защо всеки път, когато говориш, повтаряш една и съща вест?“

„Защото – отговоря той – това е заповедта на Господ. Дори да изпълнявате само нея, то е достатъчно.“

Общуването – отличителен белег за християните

Дали и днес, когато настъпва 2000-та година, апостол Йоан отново може да ни увери: „Това е достатъчно“? Според него любовта е винаги достатъчна, защото тя е същността на общуването.

Думата „общуване“ се отнася по особен начин за християните. Тя означава общо участие в Божията благодат, в Христовото спасение и в обитаването на Духа – духовно право на всич-

ки вярващи. Именно нашето общо притежаване на Бог Отец, Бог Син и Светия Дух ни прави едно. През онези ранни години Йоан писал за общуването: „Това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което изгледахме и ръцете ни попипаха за Словото на живота (защото животът се яви и ние видяхме и свидетелстваме, и ви известяваме вечния живот, който беше у Отца и се яви нам); това, което сме видели и чули, него известяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас, а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос. И това ви пишем, за да бъде пълна вашата радост“ (1Йоаново 1:1-4).

Този пасаж ни разкрива, че общуването пребъдва в дадена личност. Това не е общуване, свързано с определено действие, или колегиалност, която пропива най-доброто от човешките отношения и за да съществува, е зависимо от това да се извърши определена работа. Общуването не е свързано и с това ДА БЪДЕШ – неизбежната емоционална връзка на принадлежност, която свързва хора с подобно генетично наследство, въпреки техните различия, желания, разстояния или недостатъчност. То е по-скоро общуването чрез ВЯРА, родена от общо доверие в Бога и от посветеността един на друг. Това е общуване, произхождащо от една Личност – Бог.

Ползата

Когато човек общува с Бога, получава много лични облаги: никога не е сам, защото е винаги в Божието присъствие; най-силна от всичките му връзки е тази с Бога; Господ е Лозата и той избира дали да бъде негова клонка; зависим е от Него за духовния си живот; намира за лесно и приятно да говори с Бога за всичко; обича Библията и я предпочита пред всяка друга книга. Християни, които постоянно растат, се радват на цялостна промяна на личността в светлината на Божествената истина.

Общуването с Христос означава, че аз съм изгубената овца, която Пастирът е намерил, вдигнал е на ръцете Си, притиснал я е до гърдите Си и след това съм прибрана обратно в кошарата. Там общувам с други овци, преживели същото.

Общуването с Христос означава, че аз съм изгубената монета, намерена от жената. След това отново съм поставена в ко-

лекцията от монети, където се намирам между други, подобни на мен.

Общуването с Бога означава, че аз съм блудният син, приет толкова сърдечно от своя баща. Радостен съм, че отново съм при Него! Той иска да принадлежа към това семейство, към Неговото семейство.

Заплахи за семейството

Общуването с Бога ме направи способен да общувам с хора, които се радват на подобно на моето преживяване. Общуването един с друг произлиза от общуването ни с Отец и със Сина. Но поради човешките слабости качеството на това общуване е в опасност да „ерозира“. Постоянно съм изкушаван да прекъсна връзката си с Бога и да злоупотребя с привилегията на общуването си с Бога и с Неговия народ. Може би именно затова Новият завет ни предлага цял „гардероб от дрехи“ за общуване. Те трябва да бъдат носени от всеки християнин като предпазна мярка срещу това да нараниш другите вярващи или да бъдеш наранен от тях.

„И тъй, като Божии избрани, свети и възлюбени, облечете се с милосърдие, благодет, смирение, кротост, дълготърпение. Претърпявайте се един-друг и един на друг си прощавайте. Ако някой има оплакване против някого, както и Господ е простил вам, така прощавайте и вие. А над всичко това облечете се в любовта, която свързва всичко в съвършенство“ (Колос. 3:12-14).

Павел казва: „Облечете се“ с тези качества. Това, което трябва да носите най-близо до кожата си, е финото бельо, мекиите дрехите на съчувствие и любезност. Облечете блузата или ризата на смирението върху вашето сърце. Украсете се с вратовръзката или шалчето на любезността. Закопчайте си панталоните или полата на търпението. Обуйте се с обувките на услужливостта и отзивчивостта. Винаги носете самото или жакета на прощението. Без тези неща няма да оцелеем дълго в църквата. Над всичко това облечете палтото на любовта.

Нека всеки да види „облеклото“ ви. Йоан би потвърдил, че

Дотогава приятелските усмивки и ръцете, протегнати за поздрав, когато съм самотен, ще са гостатъчни.

това е начинът да се преживее общуването, произлизащо от Отец, и да се проявява към останалите Негови деца.

Когато това общуване се преживее, се изпълнява най-висшият план за Божиите синове и дъщери. Резултатът е пълнота от радост. При такива обстоятелства е трудно да се разбере чия радост е по-пълна – Божията, нашата или радостта на тези, с които я споделяме.

Дотогава

Ирония е, че повечето хора прахосват най-фините си ресурси в търсене на трайна радост. Стремят се сами да открият това, което може да дойде единствено от Бога. Възможността да се изпитва пълнота от радост е неделима част от християнското общуване и не може да се намери никъде на земята. Това не означава, че християнското общуване е съвършено. За да стане възможно това, се изисква непоклатимо доверие в Бога, както и пълно посвещение един на друг. Ясно е, че това са неща отвъд възможностите ни. Ето защо преживяванията ни с Божието семейство и нашият принос за общото щастие в този живот винаги остава нереализирани неща.

Ето как един християнин представя това: „Каква е тайната за пълнота от радост...? Намира се в общуването, в прогласяването на евангелието. Защото ако непосредствената цел на това прогласяване е установяването на общуване, то крайната цел е пълнота от радост. Това е Божественият ред... И все пак истинската, пълната радост не е възможна в този свят на грех, защото тук не е възможно да се осъществи и съвършено общуване.

Затова в този стих [„И това ви пишем, за да бъде пълна вашата радост“ (1Йоаново 1:4)] трябва да се разбира и като поглед отвъд този живот, поглед към небесния живот. Тогава преживяното общуване ще носи пълна радост. „Пред Твоето присъствие има пълнота от радост, отъдно на Теб – всякога геселие“ (Псалм 16:11).

Оставаме с впечатлението, че когато цялото небесно семейство се съедини със земното, отвъд царството на греха, общуването ще бъде още по-сладко и пълнотата от радост, която се намира в него, ще достигне непознати измерения.

А дотогава Бог има семейство на земята – Неговата църква. Дотогава връзките на надежда и практичната любов ще са достатъчни. Дотогава приятелските усмивки и ръцете, протегнати за поздрав, когато съм самотен, ще са достатъчни. Дотогава молитвената подкрепа на хората, които плачат от съчувствие, когато съм наскърбен, ще е достатъчна. Дотогава поканата за обяд след богослужение, когато живея сам, ще е достатъчна. Дотогава анонимната кутия с хранителни продукти, оставена до вратата, когато съм на работа, ще е достатъчна. Дотогава малките подаръци, изпратени за болното ми дете, ще са достатъчни. Може би това не е най-съвършеното общуване в една неопетнена църква, но аз съм доволен да изчакам дотогава.

А какво да правя, докато чакам? Ще се радвам на общуването в Неговото семейство, което ме очаква тук и сега. „Дечица, обичайте се един-друг, защото това е Господнята заповед. И дори да правите само това, то е достатъчно“ (Иероним приписва тези думи на апостол Йоан).

Карол Феч-Джонсън

Въпроси за размисъл

1. Защо общуването е важно? Каква е ползата от него?
2. Как може да бъде поддържано общуването в моята църква? Какво мога да направя в това отношение?
3. По отношение на истинското общуване хората са несъвършени. Но кои аспекти от казаното дотук ни дават основание за надежда? Колко силно е твоето желание за вечното общуване, обещано от Бога?

БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО ИЗУЧАВА БИБЛИЯТА ЗАЕДНО

ИЗТОЧНИК НА ПРОСВЕТЛЕНИЕ, ЗАКРИЛА И СИЛА

Още от жестокото отношение на Каин към Авел човечеството понася последствията от греха. Злото сякаш „забива клинове“ между хората и създава подозрения. Оставени на самите себе си, ние сякаш сме неспособни да поправим несправедливостите и да изградим такова доверие един към друг, което, докато осъзнава истината за нас самите, в същото време и отваря врати за подобрене.

Но в Своето Слово небесният Отец ни е осигурил мъдростта, от която всеки се нуждае. Там е разкрил Своя характер и Своята воля. Не сме спъвани от изпитанията и заблудите за намирането на пътя към мира. Писанието отваря Божия път пред нас.

Това откровение на истината е изпълнено с действителни исторически доклади за начините, чрез които хората се отнасят един към друг. Ето какво го отличава от останалата история – от описанието на събитията, които то съдържа, разбираме как нашият Творец гледа на нещата, изглеждащи като човешки избор. Това Слово е особено скъпоценно за хората, които обичат Бога и Му служат – Неговото семейство на земята. То ръководи Божия народ по хиляди начини и насочва вниманието му преди всичко към върховното Божие слово – Исус Христос.

Библията е живото Слово Божие. То съдържа изрично изразената воля на Отец към Неговите деца. Както знаем, дошло е от Бога чрез Неговите святи пророци. Ето защо съдържанието Му е автентично.

В човешката история Бог е използвал Словото Си като средство за даване на вести на надежда, утеха и насърчение от Престола на благодатта към света, опустошаван от греха. То предс-

тавява единствена по род и по стойност книга! Няма подобна или равна на нея! Както Павел писа: „Словото Божие... живее и трае довека“ (1Петрово 1:23).

Бог иска целият свят да Го опознае чрез това Слово. Преди да се поддадат на греха, човешките същества имали неограничен достъп до Бога. Общували директно с Него. Грехът обаче прекъснал тази интимна връзка и отворил пропаст между нас и Бога. Пророк Исая казва: „Но вашите беззакония са ви отлъчили от Бога ви и вашите грехове са скрили лицето Му от вас“ (Исая 59:2). Трябвало да се хвърли мост над тази бездна. Затова Бог изпратил Своя Син Исус Христос. Исус дойде като Словото, та чрез Него да можем да познаем Отец.

Трудни за приемане факти

Изследване, направено в нашите църкви от Северна Америка, показва, че по-малко от 1/3 от семействата в църквата редовно провеждат семейно богослужение. Значителен процент от тях не използват Библията в богослужението. Предполагаме, че резултатите от тези открития не се ограничават само до един-единствен континент. Това означава, че съществува широко разпространена тенденция – животът да се живее така, че да се предвижда минимално място за Бога.

Сатана постоянно се стреми да замести изучаването на Библията със забавления. Но в това отношение посветеният на Бога народ трябва да му се съпротиви. В домовете на вярващите Библията не трябва да бъде изместена от вестниците, списанията или от други светски материали за четене, които да си съперничат с нея. Трябва да признаем, че преобладаващото днес нечестие може до голяма степен да се препише на неуспеха в изучаването и в послушанието на Писанията. Когато Божието слово се остави настрана, силата му да ограничава злото се анулира.

По време на периоди на молитва, особено по време на молитвена седмица, е много важно като Божие семейство да предприемем съзнателно посвещение и да се завърнем към изучаване на Божието слово. Насърчавам ви да направите това част от

ежедневната си рутинна дейност. Както се случи и с вярващите в Берия, нашата църква ще стане по-силна, когато приеме Словото „без всякакъв предразсъдък“* (Деяния 17:11), изследвайки ежедневно Писанията (Йоан 5:39), за да расте (1Петрово 2:2). Увещанието на Господа към нас е: „Потърсете в книгата Господня, та прочетете“ (Исаия 34:16). „И на тях да учиш прилежно чедата си, и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш“ (Втор. 6:7).

Защо да изучаваме Словото?

Нека накратко да изброим какво придобиваме, когато църквата възстанови семейния олтар и заедно започне да изучава Словото.

1. *Изучаването на Словото просвещава.* Библията е като светлина. Тя води странника от мрака към дома. Псалмистът казва: „Твоето Слово е светилник на нозете ми и виделина за пътеката ми... Изясняването на Твоето Слово просвещава, разумява простите“ (Псалм 119:105, 130). Колкото повече приближаваме небесния дом, толкова повече светлина ще обкръжава Божиите деца, създали си навик да изучават словото Му.

2. *Ежедневното запознаване със съветите и увещанията на Словото поддържа общуването в църквата.* Изучаването на Словото лекува рани и обединява църковното семейство. Всички сме слушали разказите за успеха на мисионирането в страни, където само допреди няколко години християнството е било непознато. В тези места учението на Божието слово е имало огромно влияние за преобразяването на цели общества. Семейства, приели Словото, са се съединявали в любов и са получавали нов стимул за живот, както и уважение сред съгражданите си. Апос-

Изградете около Вас стена от библейски текстове и ще видите, че светът не може да я пробие.

* Друг превод гласи: „с отворен ум“

толът казва: „Защото Божието слово е живо, деятелно, по-остро и от всеки меч, остър и от двете страни...“ (Евреи 4:12).

3. *Размишляването върху Словото издига барикада срещу покваряващите влияния, погубващи Божиата църква.* Когато Божият народ ежедневно отваря Словото и слуша неговия глас, ученията му ни убеждават (Тит 1:9) и ни правят мъдри (2Тимотей 3:15, 16). Слушането на Божието слово ни вдъхновява с вяра (Римляни 10:17) и ни убеждава да свидетелстваме (Йоан 20:31).

Като дете израснах в беден, покварен от престъпления квартал. Бяхме пет деца и родителите ни се стараеха да ни учат да спазваме предписанията на Библията и да вярваме в нейните обещания. Чрез четене на Библията и чрез молитва – у дома или в църквата – ни учеха на страхопочитание към Бога. По този начин Божието слово стана за нас крепост срещу съблазнителните влияния на злото, защото бяхме запознати с неговия Автор – Исус Христос. Днес чрез Божиата благодат съпругата ми и аз сме решили да направим същото и за нашите деца, и за църквата като Божи народ.

4. *Духът, Вдъхновителят на Словото, дава сили на църковното семейство да се издигне над изкушението.* Благородните учения на Писанието оформят и укрепват ума, а също и регулират начина ни на живот. Писанието извършва четири неща за църквата. То е „полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата“ (2Тимотей 3:16). Под негово влияние ставаме съвършени, пълноценни личности, а не се лъкатушкаме насам-натам от обстоятелства или чувства.

Нашата задача, нашето предизвикателство днес е да си отделяме време от твърде претоварената ни програма през деня и да се храним със Словото. То трябва да се всели в сърцата и в умовете ни, така че във време на изкушение и изпитание да можем да си спомним неговите учения и да ги използваме като защита срещу изкусителя.

Валденсите от 12-ти и 13-ти век били прочути със своето посвещение и изучаване на Божието слово в семействата си. Точно тази дейност имала важно значение за сплотяване на обществото в служба на Бога като едно семейство. Те наставлявали

децата си да запаметяват цели пасажии от Писанието (виж статията от „Великата борба“, посветена на валденсите).

Пионерите на Адвентната църква също следваха тази благородна традиция. Прекарваха продължително време в изследване на Писанието. „Често пъти оставахме заедно до късно през нощта, понякога и цяла нощ. Молахме се за светлина, докато изучавахме Словото“ – казва Елена Вайт. По-нататък тя дава следния съвет: „По няколко пъти на ден трябва да се отделят скъпоценни, златни моменти за молитва и изучаване на Писанието дори ако това е само за да запаметим някой текст“. По-нататък продължава: „Изградете около вас стена от библейски текстове и ще видите, че светът не може да я пробие. Запаметявайте текстовете от Писанието и когато Сатана се доближи за вас с изкушенията си, обърнете се към него с думите: „Писано е“. Това е начинът, по който нашият Господ посрещна изкушенията на Сатана и устоя на тях.“

Като Божии деца трябва да изучаваме Неговото Слово с възприемчив дух. Исус каза на Никодим, че трябва да се роди отново, но „от вода и дух“. Това е необходимо за всеки вярващ. Божият народ, изучаващ Словото, трябва да бъде готов за новородение в Исус Христос. Петър пише: „Тъй като се възродихте не от тленно семе, а от нетленно, чрез Божието слово, което живее и трае довека...“ (1Петрово 1:23). Това Слово е напълно разкрито в личността на Исус Христос.

Словото или Авторът

В книгата „Сила за живот“ Джани Бъкингам разказва: „Поканили двама души в голяма класна стая, за да рецитират 23 псалм. Единият бил виден оратор, обучен в техниката на говорене и в изкуството на създаване на драма. Той рецитирал псалма по много убедителен начин. Когато свършил, аудиторията аплодирала и дори помолила псалмът да бъде рецитиран повторно, за да чуят още веднъж удивителното му изпълнение. След това другият човек, много по-възрастен, повторил същите думи: „Господ е Пастир мой, няма да остана в нужда...“ Когато свършил, не

се чувал никакъв звук в голямата стая. Напротив, хората били притихнали, повлияни от дълбоки духовни чувства и благоговение.

Тогава първият говорител, ораторът, се изправил. „Искам да ви споделя нещо – казал той. – Разликата между това, което току-що чухте от моя стар приятел, и рецитираното от мен е следната: аз познавам псалма. Моят приятел обаче познава Пастира“.

Кого познаваш ти? Словото или Авторът? Или и двете? Това е предизвикателството!

С. К. Туулази

Въпроси за размисъл

1. Как ти и семейството ти може да направите Словото част от вашето ежедневие?

2. Валденсите и техните семейства били добре запознати със Словото. По какъв начин смятате, че църквата може да си възвърне този дух?

3. Редовното четене на Библията през цялата година е донесло благословения на много християнски семейства. Как вие и семейството ви бихте могли да подредите програмата си така, че да включите в нея и това ценно упражнение?

БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО ЗАЕДНО НА БОГОСЛУЖЕНИЕ

КУЛМИНАЦИОННАТА ТОЧКА В ОБЩУВАНЕТО И ПРЕДВКУСВАНЕ НА НЕБЕТО

В една от книгите си Чарлз Колсън разказва за посещение, което той и съпругата му направили на най-бързо нарастващата по членство църква в света по онова време на будистката секта в Япония „Църквата на съвършената свобода“. Тъй като в дворовете и сградите било позволено да влизат само членове, те трябвало да се задоволят само да надникнат през портите. Отвътре се простирали богати зелени поляни, докдето очите виждат. На известно разстояние от тях се намирало игрище за голф. Имало елегантна бяла сграда, заобиколена от артистично създадени японски градини. Казали им, че отвъд портите имало град с около 30 000 жители. Те се радвали на най-добрите начини за забавление в цяла Япония, а също и на възхитителната външна обстановка – изкуствени езера, черешови дървета и водопади. Не е чудно, че основателите са нарекли този комплекс „Гай“. Тяхната проста, но явно привлекателна философия, била: „Всички сме деца на Бога. Намираме пътя към вечния мир и благополучие чрез свободното изразяване на нашата индивидуалност. Тъй като „всичко в живота е изкуство“, тук човек получава право на свободен творчески израз за молитва, голф, дори за групов секс. Важна е пълната свобода за индивидуална изява и в резултат на нея – пълна радост и удовлетворение.“

Колсън разказва за своя шок, когато след като се върнал в дома си в Съединените щати осъзнал, че там има християнски църкви, които проповядват и практикуват същия „християнизирани будизъм“.

Тъй като до голяма степен църковният живот в много църкви се състои от седмично богослужение, основната теология на повечето от вярващите често пъти може да бъде разбрана от

начина, по който се провеждат богослуженията. Влиянията на съвременната култура и изискванията на по-младото поколение са довели до така наречените от един автор „богослужесни войни“. Бурни разисквания по отношение на това как да се ръководи църковната служба са разделели църкви и деноминации на два поляризиращи лагера. От едната страна е изискването за „традиционалност“, а от друга – за „съвременност“.

Трагично е Божието семейство да бъде разделено от нещо, за което се предполага, че трябва да го сплотява. Публичното и обединено поклонение пред Бога трябва да бъде най-неописуемото преживяване за всички вярващи независимо дали имат семейство, или са само членове на по-голямото семейство – църквата.

Ще споделя седем основни заключения за общото богослужение:

1. Осветеният живот е богослужение.

Павел се противопоставя на усилията да се ограничи богослужението до събрание на вярващи само в събота сутрин. Той заявява много ясно: „... да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога като ваше духовно служене. И недейте се съобразява с този свят, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит що е Божията воля – това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено“ (Римляни 12:1, 2). Предлагаме ви и по-съвременен превод на тези стихове: „Предложете самите себе си като жива жертва на Бога, посветени на служене Нему и на угаждане Нему. Това да е истинското богослужение, което трябва да Му представяте. Не се съобразявайте с образците на този свят, но нека Бог ви преобразява вътрешно чрез пълната промяна на вашия ум. Тогава ще бъдете в състояние да познавате волята на Бога – онова, което е добро и приятно на Него, и е съвършено“.

Ето основните идеи в съвета на апостола:

- Поклонението пред Бога означава да посветим живота си на Него.

- Поклонението пред Бога означава да Му позволим да ни преобрази напълно.

- Поклонението пред Бога означава да се съобразяваме с Неговата воля, а не с тази на света.

- Поклонението пред Бога означава да правим това, което Му е угодно.

По този начин най-важното и предварително изискване за богослужението е личното посвещение на отделния вярващ на Бога.

2. Бог е центърът и фокусът на богослужението.

Не е съвпадение, че в цитирания по-горе пасаж Павел подчертава важността от това нашето богослужение да е „угодно и прието“ от Бога. Изразът е същият, както и използваният в миналото при жертване на животни – те трябвало да бъдат благоуханна миризма, представена на Бога. Тези древни жертвоприношения били приемани само когато се принасяли според даденото от Бога изискване.

Следователно главната цел на богослужението не е да се угоди на хората, но да се угоди на Бога. Затова Бог трябва да бъде както субектът, така и обектът на богослужението. Да се фокусира богослужението върху нас и върху чувствата ни означава то да придобие насочен навътре характер – богослужение, което се извършва за собственото „аз“, а не за Бога. Оставам с впечатление, че постоянно увеличаващата се тенденция в богослужението да се представят различни изпълнения, предизвикващи възхищение, означава да се прослави не Бог, а човешките постижения. Понякога изпадаме в опасността да изгубим от погледа си важната истина, че истинското богослужение се провежда единствено за да бъде почетен Бог.

3. Богослужението е споделяне на Божиата благодат.

Ако общото богослужение е резултат от извършеното от Бога в живота на Неговите деца, то ще бъде естествено Божието семейство да споделя тези благословения помежду си. Споделянето на опита от свидетелстването през изминалата седмица може да укрепи вярата на църквата. Елена Вайт увещава: „В много от църквите в градовете проповедникът проповядва съ-

Нашето консуматорско общество ни кара винаги да очакваме някаква проповед, която да гъделичка чувствата.

бота след събота и църковните членове идват в Божия дом, без да кажат нещо за получени благословения. Те не са работили през седмицата, за да реализират даденото им по време на богослужението наставление. Докато църковните членове не правят никакво усилие, за да помогнат и на други, както е помогнато на тях, резултатът ще бъде голяма духовна слабост“ („Свидетелства“, т. 7).

4. Богослужението е повече даване, отколкото получаване.

Коментар, който често може да се чуе днес, е: „Не получих нищо(в курсив) от богослужението“. Това изявление показва факта, че фокусът е насочен предимно върху нас и върху чувствата ни. Нашето консуматорско общество ни кара винаги да очакваме някаква проповед, която да „гъделичка“ чувствата. В църквата искаме да се чувстваме добре, да бъдем насърчени. След богослужението искаме да си тръгнем обновени и духовно нахранени.

Макар всички тези очаквания да са разбираеми и да отразяват реалната ни нужда, не трябва да изместват най-основната ни грижа за духовното общуване. Важното е, че „по-блажено е да даваш, отколкото да получаваш“ (Деяния 20:35, срв. с Матей 10:8). Трябва активно да подкрепяме общуването в голямото семейство чрез благодарност и хваление на Бога, опит с Неговата любов и грижа за нас през изминалата седмица и съзнанието за действието на Светия Дух, променящ ежедневието ни.

5. Богослужението е слушане на Божието слово.

Павел пише: „Вярата идва от слушането, а слушането – от Словото Божие“ (Римляни 10:17). Мартин Лутер бе толкова убеден във важността от прогласяване на Словото, че преведе Павловите думи по следния начин: „Вярата идва чрез проповядване, а проповядването – чрез Божието слово“.

Днес Божието слово е изправено пред големи съперници. В една от прочутите си книги Жак Елю споменава за това, като за „унижение на Словото“. В някои църковни сгради амвонът вече не е централно място. Поставен е толкова встрани, че е трудно да се види. Защо е така? Очевидно проповядването има незначителна роля в такива богослужения; други богослужесни събития са заели централното място.

В много църкви, които съм посетил, разликата е очевидна – амвонът е поставен в центъра. Това подчертава особено значението на времето за проповядване в реда на богослужението. Символите обаче не са достатъчни. В църквите трябва да се позволи Библията да заеме своето уникално място като инструмент, който може да извърши за нас много повече от която и да било драма или музикално изпълнение – да ни промени в хора, по-добре подготвени за идването на Христовото царство. Нищо друго освен Божието слово не трябва да става център на богослуженията ни!

6. Богослужението е обединение чрез общуване.

Църквата е едно от най-великите Божии чудеса на земята. Тя много прилича на човешкото семейство. Хора от всички слове на обществото, с различни преживявания, с различна интелектуална и социална среда, млади, стари и на средна възраст, които най-вероятно никога не биха избрали да общуват толкова тясно един с друг, са родени отново за нов живот. До този момент напълно непознати, сега те се приемат и обичат като братя и сестри в Исус Христос. Това е чудо! И всеки път, когато заедно дойдат на богослужение, отново възстановяват и потвърждават това чудо!

Предвид тази специална и чудотворна връзка между членовете на Божието семейство изглежда странно някой да се опитва да раздели църквата по възрастов или интелектуален признак. Някой може да се аргументира: „Ако на по-възрастните не им харесва стила, по които младите провеждат богослужението, нека се преместят в друга църква, където нуждите им ще бъдат удовлетворени според желанията им“. Но няма никакъв пример нито в Стария, нито в Новия завет, който да послужи като модел за такова разделяне. В библейски времена Божието семейство винаги се събирало за богослужение без да се разделя на групи. Няма е различни стилове на богослужение. Днес това е типично за съвременното консуматорско общество. Но не трябва да бъде така. Младите и старите се нуждаят един от друг в своето общо пътуване към небето. Не каза ли Исус, че единството на Неговите последователи ще бъде свидетелство пред света, че Той наистина е изпратеният от Отец (Йоан 17:20-23)? Дори единствено поради тази причина трябва да приемем с радост предиз-

викателството да търсим и да намираме обща основа за богослужение на всяко място.

7. Богослужението е предвкушане на небето.

За мен сцената, описана в Откровение, 4-та и 5-та глави, винаги е имала специално обаяние. Величието и предизвикващото благоговение на това богослужение в небето сякаш спира дъха. Има два специални момента в него, когато хвалението стига до кулминационната си точка. Единият е, когато старейшините хвърлят короните си пред престола и казват: „Достоен си, Господи наш и Боже наш, да приемеш слава, почит и сила, защото Ти Си създал всичко и поради Твоята воля всичко е съществувало и е било създадено“ (Откр. 4:11). Тук Творецът е център на вниманието.

Другата кулминационна точка настъпва, когато старците и четирите живи същества падат пред Агнето, Кое е на престола, и запяват: „Достоен Си да вземеш книгата и да разпечаташ печатите ѝ, защото Си бил заклан и със Своята кръв Си изкупил за Бога човеци от всяко племе, език, люде и народ. И направил Си ги на нашия Бог царство и свещеници, и те ще царуват на земята“ (Откр. 5:9, 10).

Тогава десетки хиляди по десетки хиляди ангели се присъединяват към ликуването: „Достойно е Агнето, Кое е било заклано, да приеме сила и богатство, премъдрост и могъщество, почит, слава и благословение“ (12-ти стих). Тук Изкупителят е център на вниманието.

Когато участваме в поклонение тук, на земята, трябва да имаме предвид тези два фокуса: Бог и Исус Христос, нашият Творец и Изкупител, стоят на престола и ние имаме привилегията да се приближим до тях, докато навлизаме в чудната опитност на богослужението. Къде по-добре, ако не на богослужение, ще можем да предвкусим великия ден, когато ще бъдем заедно, както е записано: „И всяко създание, което е на небето, на земята и под земята, и по морето, и всичко, що има в тях, чух да казват: На Този, Който седи на престола, и на Агнето да бъде благословение и почит, слава и господство до вечни векове“ (ст. 13)?!

Обещано ни е един ден да вземем активно участие в небесното богослужение. Когато във видението Йоан за последен път

вижда старците и четирите живи същества, се дава известието за сватбената вечеря на Агнето (Откровение 19:7-9). Бог е поканил невестата Си на празненство, когато Той накрая тържествува над враговете Си и установява завинаги Своето царство. За да се приготи за това изключително важно събитие, невестата е направила две неща: облякла е фина ленена дреха, т.е. правдата на Исус Христос, и е свидетелствала чрез Духа на пророчеството, че наистина е подготвена за сватбата на Агнето (ст. 10).

Истинското богослужение не се опитва да създава небе тук, на земята, както прави будистката секта, нито дори както някои християнски църкви правят днес. Истинското богослужение по-скоро ще се стреми да приготи всеки човек от Божието семейство за най-великото от всички богослужения – това пред престола на Бога.

Уинфрид Фогел

Въпроси за размисъл

1. Как църквата и лично аз можем по-съзнателно да направим Бога център на нашето богослужение?
2. Днес съществува дебат по отношение стила на богослужение. Как може да направим така, че този въпрос да не ни отклони от мисията ни, нито да стане повод за разделения? Какви библейски съвети може да използваме, за да разрешим въпроса в перспектива?
3. Кои са седемте описания на богослужението, дадени в тази статия, които намиращ за най-смислени и напълно отговарящи на нуждата на твоя личен живот? Кое от богослуженията в небето те очарова най-много?

БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО СЛУЖИ ЗАЕДНО

*„Служете Господу с веселие.“
(Псалм 100:2)*

*„Който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга.“
(Матей 20:27)*

Божието духовно семейство е динамично, щастливо семейство. Членовете Му заедно служат на Бога и обичат своите ближни, както себе си. Това е положително доказателство, че обичат и спазват Божиите заповеди. Любовта ги подбужда да служат на другите, като извършват това според духовните си дарби. Независимо колко богат или беден може да бъде, всеки от Божиия народ радостно отдава своето време, таланти и средства за църквата.

„Църквата е хранилище на щедрата Христова благодат. Чрез нея ще бъде открита на „небесните началства и власти“ последната и пълна проява на Божията любов“ (Е. Вайт, „Деяния на апостолите“, с. 7, бълг. изд., 1992 г.). „И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога като ваше духовно служене“ (Римляни 12:1).

В църквата във Филипинското издателство в Метрополията, Манила, изглежда като че ли всеки вярващ е църковен служител. Чрез активна мисионерска дейност тази църква сякаш е докоснала живота на хората отвсякъде. В резултат на това църковното ѝ членство нараства всяка година и те разпространяват светлината на евангелието в обществата около църквите си.

Неотдавна посетих малка църква в Роквил, щата Мериленд. Тя ми напомня за църквата в Манила. В нея около половината от членовете изпълняваха специални задължения. И всеки – независимо дали е лекар, инженер, студент или пенсионер – решително се бе посветил на ежедневна служба за Исус Христос и за църквата. Тяхната работа можеше да се състои в задължението

да поздравяват в събота сутрин, да бъдат учители при изучаването на съботно-училищния урок, да работят в системата за обществено евангелизиране, да бъдат портиери, да окосят поляната пред църквата или да помогнат за поставянето на масата и столовете в залата за стаята за хранене след богослужение. Всеки почита Бога със своята задача. И всеки гледа на своето задължение като на притежаващо еднаква стойност с това на този, който е отговорен за специалната музика по време на богослужение или на този, който е на амвона или служи по друг, „по-специален“ начин.

Божие семейство наистина служи заедно. Това има предвид Елена Вайт, когато казва: „Всяка способност трябва да се култивира и използва до крайна степен“, независимо дали това е видно участие в богослужението, или работа за спасяването на хората („Знамения на времето“, 27 август 1897 г.).

Всяка първа събота от месеца, след като се нахранят заедно, църковните членове излизат и посещават старчески и други домове. Там пеят песни, четат от Писанието и се молят за хората, които не могат да посещават църковното богослужение. Успокояващият звук на флейта или цигулка, сладките звуци на мелодични гласове, хвалебствените и обнадеждаващи песни, докосването от съчувствие, топлата прегръдка или сърдечното ръкостискане – всичко това предизвиква усмивки по лицата на възрастните, които винаги изразяват искрена благодарност за посещенията и за хубавата музика. Божие семейство служи заедно! То протяга ръце на съчувствие към пренебрегнатите, самотните, забравените, изоставените...

Всяка втора събота младите от църквата прекарват следобед, като раздават обяд на бездомните хора от Вашингтон. Вълнуващо е да преживееш радостта от това, да видиш много хора, докоснати от службата на Божие семейство.

След богослужение църковните членове посещават два или три дома, за да пеят за болните и да се молят за тях. Като служат заедно, показват колко много обичат другите и колко много се грижат за тях. Исус казва: „Болен бях и Ме посетихте, в тъмница бях и дойдохте при Мен“ (Матей 25:36).

Всяка неделя църковните членове организират т.нар. „работни пчелички“ – чистят, поправят и поддържат църковното имущество. Като работят заедно по този начин, църквата спестява средства, които иначе биха били дадени на наети работници.

Защо правим всичко това? Какво получаваме? Дали така само не се изтощаваме? Когато Божие семейство служи заедно, вярващите носят игото на Христос, Който казва: „Игото Ми е леко и бремето Ми – благо“ (Матей 11:30). Чрез проявата на несебелюбивии усилия за служене и благославяне на другите ние също получаваме удивително благословение – здраве и сила на нашите духовни „кости и мускули“.

Обичаме Бога и най-голямата ни радост е да Го почитаме, като вършим нещо, с което може да Му угодим. Сърцата ни са изпълнени от неизразима радост, която дори и най-красивите думи не могат да обяснят. Излъчва се от нашия живот, защото образът на Христос се излъчва от нас. „Стани, свети, защото светлина дойде за тебе и славата Господня те осия. Защото ето, тъмнина ще покрие земята и мрак – племената, а над тебе ще осия Господ и славата Му ще ти се яви. Народите ще дойдат при светлината ти и царете – при бляскавата ти зора“ (Исаия 60:1-3).

Бог чака

Господ копнее за времето, когато ще може да изпрати изливането на Късния дъжд. Когато изпитаме радостта от споделянето на Исус с другите и когато се съединим заедно като части на тялото Христово, тогава всички ще преживеем Късния дъжд, който Господ копнее да ни даде. „Искайте от Господа дъжд във време на пролетния дъжд и Господ, Който прави светкавици, ще им даде изобилен дъжд и трева всекому на полето“ (Захария 10:1). „Посейте за себе си по правда, пожънете с милост, разработете престоаялата си земя, защото е време да потърсите Господа, докле дойде и ви научи правда“ (Осия 10:12). „Радвайте се, прочее, и вие, сионовци чедо, и веселете се в Господа, вашия Бог, защото ви дава есенен дъжд със справедлива мярка и ви наваля дъжд – есенен и пролетен – в първия месец“ (Йоил 2:23).

Оформя ли се в нас образът на Исус Христос, докато изпълни целия ни живот? Помислете за това, което обърна евреина Савел от Тарс. Чуйте го. Познавал ли е Месия? „В Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството“ – казва той (Колос. 2:9). „... Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатаък на Неговото същество и държейки всичко чрез Своето мъгъщо слово, след като извърши чрез Себе Си очистване на греховете, седна отдясно на Величието на високо“ (Евреи 1:3).

Всички вярващи знаят как Павел мразил Христовото име и преследвал първите християни. Наблюдавал ги, докато били убивани с камъни. Чуйте го – това е той! Павле, познаваш ли Месия? „Понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти – всичко чрез Него бе създадено и Той е преди всичко и всичко чрез Него се сплотява.“

Виждате колко се е задълбочило познанието за Исус в Павловия ум, докато Христос е изпълнил цялата вселена за него, и успява само да каже: „Христос... е над всички Бог, благословен довека. Амин“ (Римл. 9:5). Какво мнение за Христос! Бог, благословен навеки! „Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи на равенството с Бога...“ (Филип. 2:6).

Тук Павел е стигнал до най-високия връх в разбирането си за Христовото естество и дейност. Както добавя книгата Евреи: „Твоят престол, о, Боже, е до вечни векове и скиптърът на Твое царство е скиптър на правдата“ (Евреи 1:8). „Поклонете се Нему всички Божии ангели“ (6-ти стих). Павел видял Христос в цялото величие на Неговата Божественост. „Тоя, Който е слязъл, е същият, Който и възлезе по-горе от всичките небеса, за да изпълни всичко“ (Ефес. 4:10). „... пълнотата на Този, Който изпълнява всичко във всички“ (Ефес. 1:23).

Павел красноречиво говорил за неизследимите богатства на Христос, за неизразимия дар от Бога, за великата любов на Христос и за голямата тайна на благочестието – Бог, явил се в плът. „Тогава ще дойде краят – казва той на друго място, – когато ще предаде царството на Бога и Отца, след като унищо-

Божията любов ни донеся радост и вследствие на нея вярващият служи.

жи всяко началство и всяка власт, и сила. Защото Той трябва да царува, докато положи всички врагове под нозете Си“ (1Коринт. 15:24, 25).

Сега е време всеки член на Божието семейство да бъде призован да служи с другите. Времето бързо тече! Нямаме време за прахосване и за второстепенни неща! Нека направим драстични промени, да прекарваме всеки ден повече време с Господа и да работим за спасението на мъже и жени!

Когато Божието семейство служи заедно, членовете му ще притежават Христовия ум. „Имайте в себе си същия ум, който беше в Христа Исуса“ (Филип. 2:5). Те ще овладеят науката и изкуството да обичат хората в църквата. Това е естествено, възможно е и чрез него църквата може да влияе положително в обществото.

Когато любовта на Христос дойде и изпълни сърцето, човек разбира собствените си духовни дарби. Когато се научи да обича така, както Исус обича, няма да бъде изтощен от работата си. Тогава Христос изпълва живота му с радост и със задоволство, защото използва тези дарби, за да служи на другите. Когато отклонява погледа от себе си и служи и помага на другите, Господ се прославя!

Служенето на другите ни напомня за Исусовите думи: „Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили“ (Матей 25:40). И така, да не спираме да обичаме, да не спираме да служим! „Защото Христовата любов ни принуждава...“ (2Коринт. 5:14).

Рюъл Сантос

Въпроси за размисъл

1. Разкажете за определен начин, чрез който църквата ви свидетелства и служи на обществото. Колко ефективно се провежда тази служба?
2. Каква е противоотровата за духовната апатия? Как мога да изпитам лично духовно съживление? Какво трябва да се случи, за да се възпламени духовно и моята църква?
3. Каква е ползата от личното и обединеното служене?

ЧЛЕНОВЕТЕ НА БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО СЕ ОБИЧАТ

ДОКАЗАТЕЛСТВО, ЗА КОЕТО СВЕТЪТ ЧАКА

*„Това ви заповядвам – да се обичате един-друг.“
„Нова заповед ви давам: да се обичате един-друг, както Аз ви възлюбих, така и вие да се обичате един-друг. По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.“
(Йоан 15:17, 13:34, 35)*

Исус дава на учениците Си и на Своите последователи от всички векове заповед да се обичат един-друг. В Йоан 13:34 Той я нарича *нова* заповед.

Защо Исус представя нуждата ни да се обичаме един-друг като заповед? Защо нарича тази заповед *нова*? По отношение на втория въпрос може да отбележим, че идеята за любовта в Закона със сигурност не е била нова за онова време, тъй като почти всеки евреин е бил запознат с равинските думи: *Обичай Бога над всичко и ближния, както себе си*. Така че „новостта“ на заповедта може би е била по отношение на Декалога. Той, може би, намеква за факта, че заповедите, които Неговите слушатели познават, са десет. Затова всяка добавка към тях би била нова, несполмената изрично там.

Имал ли е Исус право да направи това? Да, защото Той е дал Закона на Мойсей на планината Синай за цялото човечество.

Тази *нова* заповед има същите права, както и останалите заповеди на Декалога. Тя е закон. А законът не умолява; той е просто заповед.

Но как може да ти заповядат да обичаш? Може ли да заповядаме на някои от нашите близки да ни обичат? Ако трябва да обичаме Бога по заповед, щеше ли това да бъде истинска любов? И щом мислим, че дори любовта към Бога не може да бъде заповядана, може ли любовта към ближния, към брат или сестра да има по-голям смисъл? Защо Исус избра именно този подход?

Взаимно изключване?

„Правя това, защото трябва, но всъщност не го искам, мразя го!“

Тази фраза е толкова разпространена в нашето ежедневие и затова се смята, че смисълът ѝ е – да вършиш нещо от задължение се равнява на липса на смисъл, искреност и любов. Всъщност мнозина си мислят, че послушанието и любовта взаимно се изключват. За тях единственият начин дадена постъпка да бъде подбудена от любов е, когато тя е спонтанна. Те приравняват послушанието с обвързващо бреме или робството. За тях любовта е противоположно и съвършено различно нещо.

В Писанието обаче любовта и послушанието са изравнени. Господ Исус казва на учениците Си: „Ако Ме обичате, ще **пазите** Моите заповеди“ (Йоан 14:15). Като църква сме призвани да привличаме вниманието на християнския свят към истината: любовта към Бога и пазенето на заповедите са поставени на едно ниво имат еднаква стойност. Всъщност послушанието е тестът за претенцията ни да обичаме.

Ще илюстрирам това. Две момчета играят на ъгъла на улицата. Внезапно някакъв мъж казва на едното: „Изчисти ми обувките“. Момчето се отдалечава обидено и възмутено, без дори да отговори. След това този човек казва същото на друго момче. То веднага изтичва при него, взема обувките и казва: „Добре, татко. А след като свърша, мога ли да продължа да си играя?“

Едно искане, отправено по едно и също време на деня на уличния ъгъл. За едно от момчетата то било оскърбително. Но за другото било възможност да се помоли. Защо? Защото едното било непознато, докато другото било син!

Само любовта може да направи дадена заповед приятна за послушание. Бащиното дете с радост изпълни заповедта. Така, когато се покоряваме на Бога, признаваме Неговото бащинство и правото Му да ни заповядва. Послушанието означава човек да се постави в състояние на Негов слуга и помощник. Така признаваме Неговото господство над нас и следователно извършваме поклонение. Писанието ни учи, че страхът от Бога се изразява в послушание и в съобразяване на живота ни с Неговите запо-

веди. Това е така добре познатата вест на първия ангел от Откровение 14:6, 7. Думата *страх*, използвана тук, не означава ужас, но по-скоро почит, уважение, обожание, поклонение, страхопочитание.

Защо в повелителна форма

Защо задължението да обичаме е изразено под формата на заповед? Нека да изследваме този въпрос малко по-задълбочено.

Психолозите казват, че заповедта, особено негативната заповед, е най-прякото и ефективно средство, когато дадена личност изразява желание нещо да се извърши. Установено е, че децата възприемат тази форма на съобщаване много по-леко. Ето защо когато децата са на определена възраст, родителите от най-различни култури предпочитат пряката заповед: „Направи това или онова!“ „Не прави това или онова!“, Много по-малко объркващо и смущаващо е!

Във формулировката: „Не прави...!“ В тази форма е изразено нещо повече от десет заповеди. Този начин на изразяване остава място за неправилно разбиране. В Своята милост Господ е искал да направи ясно всичко, да няма никакво съмнение. Затова и тук, използвайки същия пряк подход, казва: „Обичайте се един-друг“. Положителна заповед, но все пак заповед! Пряма, проста, целенасочена. Едва ли може да се разбере неправилно!

Исус счита този принцип за толкова присъщ и подходящ на Неговия характер, толкова важен за човешките отношения, че го въздига до степен на заповед, за да улесни съгласието с него. Елена Вайт коментира: „Най-важните качества, притежавани от всеки човек, са тези, които характеризират пълнотата на Христовия характер – любовта Му, Неговото търпение, полезност и доброта. Те се добиват чрез вършенето на добри дела от искрено сърце.“

Когато Исус дал тази *нова* заповед, нямало огън, нямало горящи или пушещи храсти, както се случило при даването на Десетте заповеди на Синай.

Пушекът, който виждаме днес, се издига от бомбардираните градове, от оръдията и огнестрелните оръжия с техните опустошителни, сърцераздиращи, съкрушаващи и разтърсващи последици върху човечеството. Ако всички имахме желание да изпълняваме единадесетата заповед, в колко по-различен свят бихме живели?!

Ако всички имахме желание да изпълняваме единадесетата заповед, в колко по-различен свят бихме живели?!

Фабрична марка на християните

Да се обичаме един-друг! Това не е само задължение за християните. Нашият Господ го направи търговска марка на ученичеството. „По това ще познаят човеците...“ Марката върху дадено търговско изделие помага човек да разграничи имитацията от оригинала. Елена Вайт казва: „Осветената любов, проявена един към друг, е свещена. В това голямо дело християните се обичат един друг... Съхраняват християнската нежност, благоволение и учтивост и обхващат цялото човешко братство в прегръдката на Бога, признавайки достойнството, с което Бог е надарил човечеството. Това достойнство християните винаги трябва да култивират за чест и за слава на Бога.“ Всички можем да се възползваме от приемането на този принцип. Сухият, отчужден и без любов живот не е свят, още по-малко християнски.

„Истинското осветение обединява вярващите с Христос и един с друг с връзки на най-нежно съчувствие... Най-голямата и най-фатална измама е да се предполага, че човек може да вярва във вечния живот, без да притежава Христоводобна любов... Този, който обича Бога и ближния си, е изпълнен със светлина и любов. Бог живее в него. Християните обичат всички хора и ги

приемат за скъпоценни души, за които Христос е умрял. Не съществува християнин без любов, защото „Бог е любов“.

Каква любов Господ иска да проявяваме към нашите братя и сестри и към хората от света?

1. *Постоянна.* Ап. Йоан ни предава думите на Исус „да се обичате един-друг“, като използва гръцката форма на думата *любов*. Тя означава да *продължаваш да обичаш* (срв. Йоан 13:34).

Исус желае любовта, която изпитваме един към друг, да бъде постоянна, продължителна, непрекъсната. Не „Веднъж и само за малко!“, не „Ако ти първо ме обикнеш!“, нито „Зависи от държанието ти!“ Тя е принцип, който е винаги над обстоятелствата и събитията около нас. Това е предизвикателството на истинския християнски живот – да продължаваме да се обичаме един-друг, както Христос ни обича.

2. *Безусловна.* Исус познава хрежкостта на човешките отношения. Познава и недъзите, неразбиранията, грешките, дори несъзнателните престъпления, често пъти предизвиквани от различните ни темпераменти или от културната, етична или езикова среда. Той сякаш казва независимо от това колко вярно може да е казаното дотук: „Никога не спирайте, но продължавайте да се обичате. Оставете последствията на Законодателя.“

3. *Всеобхватна.* Исус одобри еврейското резюме на Божия закон: да обичаш Бога над всичко и ближния, както себе си (Матей 22:36-40).

Библията съдържа много истории за братска загриженост, проява на любов и саможертва. Призвани сме да изявим пред света характера и любовта на Христос. Това е дълг, задължение и привилегия. Нека се молим един за друг, нека общуваме един с друг, нека бъдем сърдечно заинтересовани един от друг. Нека осъзнаваме нуждите си и да позволим Бог да ни ръководи по най-добрия начин, по който можем да си помогнем. Нека бъдем готови да прощаваме, а също така и да молим за прошка, когато съгрешим.

Чувстваш ли необходимост от по-дълбока любов и загриженост за своите духовни братя и сестри? Или за някой специален човек, с който си имал пререкания? За някой свой близък? Нека Светият Дух те използва, за да засилиш и подобриш единството в църквата.

Джейм Кастерджон

Въпроси за размисъл

1. Как би обяснил на свой познат, че любовта и послушанието не се изключват взаимно?
2. Какво означава за теб Божията безусловна любов? Как можеш да я приложиш към другите?
3. Какви практически изводи за свидетелстване откриваш в тази статия?

СВЪРЗВАНЕТО НА БОЖИЕТО СЕМЕЙСТВО

„ЛЕПИЛОТО“, КОЕТО НИ СПЛОТЯВА, ИДВА ОТ САМИЯ БОГ

*„И [Бог] всичко покори под нозете Му, и постави Го да бъде глава над всичко в църквата, която е Негово тяло, изпълнено с пълнотата на Този, Който изпълнява всичко във всички.“
(Ефес. 1:22, 23)*

Свободни личности! Да имат собствени мисли! Да казват това, което мислят! Свободни да избират! С толкова широк диапазон от способности! Какво сплотява вярващите, какво ги пази от „разпадане“?

Едно интернационално семейство от вярващи от различни култури, с различни икономики, с различна история и от различни векове! Какво ги сплотява? Какво свързва толкова различни хора? Нещо реално ли е? Ще издържи ли?

Библейският символ, който може би най-добре илюстрира единоръчността и единството на Божието семейство, е изразът „тяло“. Павел го използва няколко пъти (виж Римл. 12:4, 5, Ефес. 1:22, 23; 4:15, 16, Колос. 1:24; 2:19). Църквата е тялото на Христос. Или по-точно, тя е тялото, на което Христос е глава. Църквата винаги е осъзнавала това. За нея има само един Господ и Той е главата. Вярващите са описани като растящи в Този, „Който е главата – Христос, от Когото цялото тяло, сглобявано и свързано чрез доставяното от всеки став, според съразмерното действие на всяка една част изработва растенето на тялото за своето назидание в любовта“ (Ефес. 4:15, 16, срв. с Колос. 2:19). Този прост, но впечатляващ символ предизвиква асоциации и идеи в ума на всеки:

1. Както всеки крайник или орган е част от тялото, така и всеки член на църквата принадлежи към другите. Всеки подкрепя останалите. Чувства болката, понасяна другаде в тялото. Когато действа безразсъдно, вреди на цялото тяло. Непоносимото

поведение на някой става непоносимо за всички. Нарушената свобода от един член бива дисциплинирана за останалата част от тялото. Ние или даваме храна един на друг, или потискаме общия растеж. Както връзката между Христос и църквата е органична, такава е и взаимната връзка между отделните вярващи. Тя означава, за добро или за зло, че „никой човек не е остров“. Харесваме или не, в църквата всички сме част един от друг и Божието намерение никога не е било това да бъде нещо друго.

2. Христос е главата. Той е центърът, от който идват и самосъзнание, и насока, и убеждения. Дава на всеки способност да преценява, да различава доброто от злото и да взема решения. Чрез Него аз виждам, осъзнавам и разбирам какво означава да бъдеш Божие дете. Прави ме това, което съм. Без Него съм нищо и нямам нищо. Но Христос прави разлика. За Него съм неопределима личност, защото на кръста ми придаде стойност.

3. „Свързани“ сме чрез всеки орган, „став“, казва боговдохновеното Слово. Църквата не се състои от изолирана група от хора. Съществува мощно „лепило“, поддържащо всички заедно и сплотяващо ги в едно тяло. Тази поддържаща свързаност е много по-голяма от индивидуалните особености. Нуждите на мнозинството имат приоритет над особеностите на малцинството. Всяка мисъл за самостоятелни вярващи, които не се нуждаят или отказват да се срещат с други Христови деца, е чужда на Новия завет. Ако принадлежите към общество от вярващи, ще искате да се срещате и с другите вярващи по време на богослужение, за да общувате с тях. Затова е даден и библейският съвет да не се отказваме от събиранията, „както някои имат обичай да правят“, но по-скоро да се „насърчаваме един-друг“ (Евреи 10:25). Това означава, че съществува само едно семейство и ние сме част от него! Принадлежим един на друг! Съществува обща идентичност!

Идеята, че в църквата вярващите трябва да не се познават, е сама по себе си нереална. Същото е и при разделението и разединението. В църквата вярващите не могат сериозно да поддържат аргумента: „Аз съм Павел“, „Аз съм Аполосов“, „Аз съм Кифов“ или нещо подобно. Тялото има само една глава – Исус Христос – и към нея са насочени всички чувства на лоял-

Църквата никога не трябва да се превърне в клуб за преуспяващи. Тя винаги трябва да бъде дом на уморените странници – място за почивка от пътуването.

ност и вяроност. „Нима се е разделил Христос?“ (1Коринт. 1:13, срв. с 12:25, Ефес. 4:3).

Следователно всяка местна църква, в която съществуват различия, разделения и разцепления, е аномалия, нещо противоречиво. В такова състояние не може ефективно да представя Бога и да работи за Него. Спомняме си добре боговдъхновения съвет: „Съединете се заедно! Съединете се заедно! Съединете се заедно! Не оставяйте Сатана да хвърля пъклената си сянка между братята и сестрите. Съединете се заедно! В единството е силата!“ („Избрани вести“, кн. 2).

„Лепилото“, което свързва

Ние знаем, че сме едно. Кое е това мощно „лепило“, поддържащо Христовото тяло като едно семейство? В основата си това е, първо, дарът на Светия Дух, който Бог е дал на църквата Си и който всички вярващи притежават. И второ, това е способността да се обичаеме един-друг.

Да, като църковно общество признавам, че имаме толкова други общи неща, които ни съединяват в нашето съзнание винаги когато спрем, погледнем назад и размислим върху наследството си или когато погледнем напред и обсъдим бъдещата си участ. Произхождаме от една и съща „почва“ от вярващи преди 150 години, които очакваха с копнеж завръщането на Господа. Тяхното свежо разбиране за Христовото идване и вярата в продължаващата Христова служба на примирение и съд бе остро и силно. Те виждаха себе си като избран от Бога инструмент да съобщат много библейски истини в тези последни дни. Да, ние сме специални и това наследство със сигурност ни свързва заедно.

Но съществуват и по-дълбоки духовни реалности, свързващи ни като семейство, като тяло на Христос – *Светият Дух и любовта*.

Светият Дух е Духът на единството (Ефес. 4:3), Духът на живота, подхранващ вярващите с любов (1Коринт. 13 гл.) и Духът на истината (Йоан 16:13). Той е Вдъхновителят на Писанията (Ефес. 6:17). Христовото присъствие в църквата е неделимо от присъствието на Духа. Да бъдеш изпълнен с Христос означава да бъдеш изпълнен с Духа. Ако си вярващ, то е поради присъст-

вието на Светия Дух в живота ти (Римл. 8:9; 14-17; 1Коринт. 12:13, срв. с Ефес. 4:7).

Ето това притежаваме като части на Христовото тяло – църквата. Не може да си вярващ, докато чакаш Светият Дух да дойде в живота ти. Той вече е тук! Просто Му дай възможност да извърши всичко необходимо и да ти помогне да разкриеш потенциалните възможности на Неговото присъствие в теб.

Видна черта на църквата е, че вярващите, по силата на своята вяра и обшуване, са свързани чрез любовта един с друг (1Йоаново 4:11-20). Това възниква от факта, че първо Бог ни е възлюбил. Както Павел изяснява в Римляни 5:5: „Надеждата няма да ни разочарова, защото Господ е излял в сърцата ни любовта чрез Светия Дух, Когото ни е дал“ (New English Version, срв. с Галат. 5:22). Тринадесетата глава на 1Коринтяни – вероятно най-поражаващото описание на любовта в Библията – ни показва важноста от проява на любов, обсега на функциите ѝ и различните начини на нейното изразяване. Господ изисква от вярващите да проявят различните страни на любовта. Това означава църква!

Каква църква

Може би е добре точно тук да си припомним някои изявления на Господнята служителка, описваща как Бог гледа на църквата:

„Колкото и слаба и несвършена да изглежда, църквата е единственият обект, върху който Бог по специален начин съсредоточава върховната Си грижа“ („Деяния на апостолите“).

„Църквата е крепост на Бога, Негов град за прибежище, който Той поддържа в един въстанал свят. Всяко предателство спрямо църквата е измяна към Този, Който е изкупил човечеството с кръвта на единородния Си Син“ (нак там). „Докато Исус служи в небесното светилище, в същото време чрез Духа Си служи на църквата на земята“ („Животът на Исус Христос“).

И така, как намираш живота в църквата? Дали е в хармония с описаните по-горе идеали? Добър дом ли е тя за теб? Какво внасяш в нея? Точно както има наранени, объркани, смутени и търсещи изцеление хора, има и църкви, които страдат. Църквата никога не трябва да се превръща в клуб на преуспяващи. Тя винаги трябва да бъде дом на уморените странници, място за

почивка от пътуването! Място, което можеш да наречеш свой дом! Безопасно, спасително място!

Това налага всеки да проявява солидарност и толерантност чрез отношения и общуване между хората. Не бъркайте това с факта, че църквата е и мястото, където истината царува, място за дисциплиниране. В нея истините от Божието слово трябва да се разгласяват вярно, вярващите да се дисциплинират и от тях да се изисква да се придържат към истината. Но когато се държи сметка за това поправление, възниква въпросът как хората се свързват заедно. В доброто семейство никой не се чувства самотен, оставен сам със своите проблеми, на никой не му е нужно да крие своите проблеми, своите немощи или недостатъци.

Христос присъства в Своята църква чрез Духа Си. Това я прави добро място, в което е приятно да живееш. Аз ходя там, за да се срещна с Него и да се свържа с други, опитали от Неговата любов – мои братя и сестри.

Ян Полсен

Въпроси за размисъл

1. Предвид на това, че с всяка изминала година църквата става все по-различна, какви предизвикателства виждаш за поддържане на единството?

2. Как разбираш единството в църквата? В какво трябва да бъдем обединени? В какви области можем да очакваме разнообразие на възгледите и подхода?

3. Какви съвети от Библията или от Духа на пророчеството трябва да се прилагат по въпроса за единството? Какво мога да направя в своята сфера на действие или в църквата си, за да подхранвам единството и да предотвратявам разделението?